

4. Trybunał uznaje, że kryterium „bezpośredniego i szczególnego związku” nie jest spełnione w przypadku wykonywania zadań pomocniczych i przygotowawczych w stosunku do zadań organu publicznego, który podejmuje ostateczną decyzję. Ponadto Trybunał badając uregulowania w zakresie prywatnych agencji ochrony, orzekł, że ponieważ występował bezpośredni i szczególny związek z wykonywaniem władzy publicznej, zainteresowanym powinny zostać przyznane „uprawnienia w zakresie stosowania przymusu” ⁽¹⁾, co nie zachodzi z pewnością w niniejszym przypadku.
5. Jak wynika z analizy orzecznictwa Trybunału, wykonywania władzy publicznej nie należy mylić z samym działaniem prowadzonym w interesie ogólnym. Sam fakt, że jednostka lub przedsiębiorstwo są w pewnym zakresie zobowiązani do działania w interesie ogólnym nie wystarczy, aby uznać takie zadanie za wykonywanie władzy publicznej.
6. Zdaniem Komisji, dyrektywa 89/48 znajduje zastosowanie również do zawodu notariusza, ponieważ chodzi o zawód regulowany w odniesieniu do wymaganych przesłanek i jej stosowanie nie może być wykluczone, z uwagi na przyznanie uprawnień władzy publicznej, które przysługują notariuszom, z następujących powodów:
- takie przyznanie nie jest w bezpośredni i szczególnie sposób związane z wykonywaniem władzy publicznej, co uzasadniałoby nałożenie wymogu posiadania obywatelstwa; oraz
 - zakładając nawet, że można uznać notariuszy za zwyczajnych urzędników publicznych, co nie zachodzi, z uwagi na brak stosunku zależności oraz brak wynagrodzenia w charakterze funkcjonariuszy publicznych, nie byłiby oni wykluczeni z zakresu zastosowania tej dyrektywy, gdyż wskazana dyrektywa, co do zasady, znajduje zastosowanie również do służby publicznej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 19, z 24.1.1989, str. 16.

⁽²⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z dnia 29 października 1998 r. w sprawie C-114/97 Komisja przeciwko Królestwu Hiszpanii, pkt 37.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Virginie Pontin

Strona pozwana: T-Comalux SA

Pytania prejudycjalne

- Czy art. 10 i 12 dyrektywy 92/85/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie wprowadzenia środków służących wspieraniu poprawy w miejscu pracy bezpieczeństwa i zdrowia pracownic w ciąży, pracownic, które niedawno rodziły, i pracownic karmiących piersią (dziesiąta dyrektywa szczegółowa w rozumieniu przepisu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG) ⁽¹⁾ należy interpretować w taki sposób, że nie sprzeciwiają się one temu, aby ustawodawca krajowy uzależnił możliwość wystąpienia do sądu przez pracownicę, z którą rozwiązano stosunek pracy w trakcie ciąży, od zachowania ustalonych terminów, takich jak termin ośmiu dni ustanowiony w art. 337 ust. 1 akapit drugi kodeksu pracy lub termin piętnastu dni ustanowiony w akapicie czwartym wspomnianego art. 337 ust. 1?
- W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy terminów ośmiu lub piętnastu dni nie należy uznać za zbyt krótkie, aby mogły umożliwić ciężarnej pracownicy, z którą rozwiązano stosunek pracy w trakcie ciąży, uzyskanie ochrony praw na drodze sądowej?
- Czy art. 2 dyrektywy Rady 76/207/EWG z dnia 9 lutego 1976 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy ⁽²⁾ należy interpretować w taki sposób, że nie sprzeciwia się on temu, aby ustawodawca krajowy pozbawił ciężarną pracownicę, z którą rozwiązano stosunek pracy w trakcie ciąży, możliwości wystąpienia do sądu o odszkodowanie za niezgodne z prawem rozwiązanie stosunku pracy, którą art. L. 124–11 ust. 1 i 2 kodeksu pracy zastrzega dla innych zwolnionych pracowników?

⁽¹⁾ Dz.U. L 348, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 39, str. 40.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal du travail d'Esch-sur-Alzette (Wielkie Księstwo Luksemburga) w dniu 18 lutego 2008 r. — Virginie Pontin przeciwko T-Comalux SA

(Sprawa C-63/08)

(2008/C 92/39)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Tribunal du travail d'Esch-sur-Alzette

Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Estońskiej

(Sprawa C-68/08)

(2008/C 92/40)

Język postępowania: estoński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: E. Randvere i K. Simonsson, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Estońska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że Republika Estońska nie spełniła wszystkich wymogów wynikających z dyrektywy 2000/59/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 listopada 2000 r. w sprawie portowych urządzeń do odbioru odpadów wytwarzanych przez statki i pozostałości ładunku,
- obciążenie Republiki Estońskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin na transpozycję dyrektywy do krajowego systemu prawnego upłynął w dniu 28 grudnia 2002 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 332, str. 81.

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice czeskiej

(Sprawa C-71/08)

(2008/C 92/41)

Język postępowania: czeski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: P. Dejmek, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika czeska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wdrożenia dyrektywy 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych zmieniającej dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającej dyrektywę Rady 93/22/EWG ⁽¹⁾, zmienionej dyrektywą 2006/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. zmieniającą dyrektywę 2004/39/WE w sprawie rynków instrumentów finansowych w odniesieniu do niektórych terminów ⁽²⁾, a w każdym razie nie informując o tych przepisach Komisji, Republika czeska naruszyła zobowiązania wynikające z art. 70 przywołanej dyrektywy,
- obciążenie Republiki czeskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin dokonania transpozycji dyrektywy do krajowego porządku prawnego upłynął w dniu 31 stycznia 2007 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 145, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 114, str. 60.

Skarga wniesiona w dniu 20 lutego 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich/Rzeczpospolita Polska

(Sprawa C-72/08)

(2008/C 92/42)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: R. Vidal Puig i A. Stobiecka-Kuik, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rzeczpospolita Polska

Żądania

- stwierdzenie, że poprzez nieprzyjęcie wszystkich przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do zastosowania się do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2004/36/WE z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie bezpieczeństwa statków powietrznych państwa trzeciego korzystających z portów lotniczych Wspólnoty ⁽¹⁾, a w każdym razie poprzez brak zawiadomienia Komisji o takich przepisach, Rzeczpospolita Polska uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 11 wspomnianej dyrektywy,
- obciążenie Rzeczypospolitej Polskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy 2004/36/WE upłynął w dniu 30 kwietnia 2006 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 143, 30.4.2004, str. 76–86.